

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Ἐφραίμ Ν. Μάκρης (5η Μαΐου)

Ἡ συγκλονιστικὴ ἱστορία ἐνὸς ναρκωμανοῦ*

ΗΤΑΝ ἀπόγευμα, ἓνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα πολυτάραχα ἀπογεύματα στὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας. Ὁ κόσμος οὐρὰ στὴν στάσι τῆς Ὁμονοίας τῶν ΤΑΞΙ.

– Κουκάκι, παρακαλῶ!... – Εὐχαρίστως, τοῦ ἀπαντῶ· καὶ αὐτὸς ἦταν ὄλος ὁ διάλογος μέχρι τέλους τῆς διαδρομῆς, διότι τὸ ὕψος καὶ ὁ τρόπος δὲν ἄφηνε κανένα περιθώριο συζητήσεως. Στὸ ὕψος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου (Γαργαρέτας) καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βεΐκου κατέβηκε, καὶ λίγα μέτρα πρὸ κάτω ἓνα ἄλλο χέρι μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ νεῦμα μὲ σταματάει.

Ἦταν νεαρὸς ὁ καινούργιος μου ἐπιβάτης 25-27 ἐτῶν περίπου, μετρίου ἀναστήματος καὶ κρατοῦσε μιὰ βαλίτσα. Τοποθετώντας ἐγὼ τὰ πράγματά του στὸ «πόρτ-μπαγκάζ», ὁ νεαρὸς κάθησε στὴν θέσι τοῦ συνοδηγοῦ.

Καὶ μὲ μιὰ ποιητικὴ ἔκφρασι, πού σπάνια χρησιμοποιοῦσα κατὰ τὸ παρελθόν: «Σὰν βγεῖς στὸν πηγαῖμὸ γιὰ τὴν Ἰθάκη, ναῦχεσαι νᾶναι μακρὺς ὁ δρόμος σου, μεγάλο τὸ ταξίδι», ὑπονοοῦσα: «γιὰ ποῦ πᾶμε;»

– Ναί, φίλε μου, γιὰ τὴν Ἰθάκη, ὅμως ὄχι γιὰ τὸ νησί, ὅπως θὰ φαντάστηκες, ἀλλὰ γιὰ τὸ ἀποτοξινωτικὸ κέντρο «Ἰθάκη»..., ἦταν ἡ ἀπάντησις πού γιὰ λίγα δευτερόλεπτα μὲ ἄφησε ἄναυδο.

– Στὸν σταθμὸ Λαρίσης στὰ τραῖνα, παρακαλῶ..., συμπληρώνει:
Ἦταν ἀναπάντεχη πράγματι ἡ ἀπάντησις τοῦ νεαροῦ ἐπιβάτου

μου, διότι τίποτε ἀπὸ τὰ ἐξωτερικά του γνωρίσματα (ματιὰ, ὕψος, ἐνδυμασία, συμπεριφορὰ) δὲν πρόδιδε τὸ ἐπάρατο πάθος τῆς ναρκωμανίας του. Ἔνα πλῆθος συναισθημάτων, (πόνου, λύπης, συμπαθείας, ἀγάπης...), διαδέχονταν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο μέσα μου, ἓνα δυνατὸ σφίξιμο στὴν καρδιά μου ποὺ τὴν ἔκανε νὰ κινῆται ἄτακτα μέσα στὰ στῆθος μου, ἓνα δάκρυ κύλησε στὰ μάγουλά μου γιὰ τὸ κατάντημα τοῦ ἀδελφοῦ μου, γιὰ τὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ μου. Προσπάθησα νὰ συγκρατηθῶ, διότι ἤθελα καὶ νὰ μάθω κάτω ἀπὸ τί συνθήκες ἔφθασε ἐκεῖ ποὺ ἔφθασε, ἐπειδὴ εἶμαι καὶ ἐγὼ πατέρας μὲ παιδιὰ στὰ πρόθυρα τῆς ἐφηβίας.

Ἄφοῦ ἀλληλοσυστηθήκαμε, παρεκάλεσα τὸν Παῦλο, ἂν δὲν τοῦ ἔκανε κακὸ τὸ φρεσκάρισμα τέτοιων γεγονότων καὶ ἂν δὲν τὸν ἐκούραζε, νὰ μοῦ ἔλεγε λίγα πράγματα γύρω ἀπὸ τὴ ζωὴ του καὶ ἀπὸ τὸ πάθος του.

Μὲ προθυμία ἀνταποκρίθηκε στὴν παράκλησί μου καὶ τὸν εὐχαριστῶ.

* * *

«Κατ' ἀρχὴν ἔχω νὰ πάρω δύο μῆνες ἀπ' αὐτὸ τὸ δηλητήριο καὶ νοιώθω ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι οἱ φυσιολογικοί. Δὲν ἔχω καμμία ἐπιθυμία γιὰ νὰ τὸ ξαναβάλω στὸ αἷμα μου καὶ αὐτὸ τὸ ὀφείλω ὄχι σὲ κάποια προσπάθεια δική μου, ἀλλὰ ἐξ ὀλοκλήρου στὴν θαυμαστὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Ἁγίων Του. Ἀλλὰ ἄς σοῦ τὰ πῶ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἀφοῦ τόσο πολὺ τὸ θέλεις.

Γεννήθηκα καὶ μέχρις ὀκτῶ ἐτῶν μεγάλωσα στὴν Ἀθήνα καὶ συγκεκριμένα στὸ Κουκάκι ἐκεῖ ποὺ μὲ πῆρες. Εἶμαι μοναχοπαίδι καὶ οἱ γονεῖς μου μὲ ἀγαποῦν παθολογικά, χωρὶς νὰ μοῦ χαλοῦν κανένα χατήρι. Σὲ ἥλικία λοιπὸν ὀκτῶ ἐτῶν, μαζί μὲ τοὺς γονεῖς μου ἐφύγαμε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ γιὰ καλύτερη ζωὴ.

Οἱ γονεῖς μου μὲ τὴ βοήθεια τῶν συγγενῶν μου ἐκεῖ ἔπιασαν δουλειὰ καὶ ἐγὼ ἐπήγαινα στὸ σχολεῖο.

Μεγαλώνοντας ὁμῶς μεγάλωναν μαζί μου καὶ οἱ παράλογες ἐπιθυμίες μου καὶ τὰ "βίτσια" μου. Ἐμπλεξα λόγῳ χαρακτῆρος εὐκόλα μὲ ἄσχημες παρέες καὶ πολὺ γρήγορα δοκίμασα τὴν μαριχουάνα καὶ τὸ χασίς. Περνώντας ὁ καιρὸς καὶ τὰ χρόνια δὲ μὲ ἱκανοποιοῦσαν

τὰ ἐλαφρὰ ναρκωτικὰ οὔτε ἐμένα οὔτε καὶ τὴν παρέα μου. Τὸ ρίξαμε λοιπὸν ὅλοι στὰ σκληρὰ ναρκωτικά, ποὺ τὰ βρῖσκαμε στὸ ἴδιο περιβάλλον καὶ μὲ τὴν ἴδια εὐκολία, ὅπως καὶ τὰ ἐλαφρά. Αὐτὰ ὅμως ἦταν ἀκριβὰ κι' ἐγὼ δὲν ἐργαζόμουν. Στὴν ἀρχὴ ἔκλεβα ἀπὸ τὶς τσέπες καὶ τὰ πορτοφόλια τῶν γονιῶν μου. Ὅταν ὅμως μὲ τὸν καιρὸ εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ μεγαλύτερες δόσεις καὶ σὲ σημεῖο ποὺ εἶγνα ἀντιληπτὸς ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, τότε μέχρι καὶ ποὺ τοὺς ἔδερνα γιὰ νὰ τοὺς τὰ παίρνω. Ἡ κατάστασίς μου ἦταν δραματικὴ τὸ καταλάβαινα, ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ κάνω πίσω μὲ τίποτα. Οἱ γονεῖς μου μὲ ἔτρεχαν σὲ γιατροὺς καὶ σὲ ψυχολόγους μὴπως καταφέρουν κάτι, ἀλλὰ τίποτε, κανένα φῶς ἀπὸ πουθενά, μερικοὶ καὶ μάλιστα διακεκριμένοι ἐπιστήμονες τοὺς ἔλεγαν, ὅτι ἂν δὲν ἀλλάξω σύντομα περιβάλλον, λίγος εἶναι ὁ καιρὸς τῆς ζωῆς μου.

Στὸ διάστημα αὐτὸ καὶ καθὼς ἤμουν μόνος μου στὸ σπίτι σὲ κατάστασι ἀπελπισίας, ἐμφανίζεται μπροστά μου ἕνας παράξενος ἐπισκέπτης ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἔβλεπα. Ἦταν μέτριος στὸ ἀνάστημα, εἶχε στρογγυλὰ καὶ πολὺ μεγάλα μάτια ποὺ περιστρεφόντουσαν, εἶχε μαῦρο καὶ δασὺ τρίχωμα, τοῦ ὁποίου τὸ μῆκος θὰ ξεπερνοῦσε τὰ δεκαπέντε ἑκατοστὰ. Ἐπίσης εἶχε κέρατα καὶ οὐρά. Εἶχε μιὰ τρανταχτὴ σταθερὴ φωνὴ καὶ φοβερὴ πειθῶ ποὺ δὲν σοῦ ἄφηνε περιθώρια γιὰ ἀντιρρήσεις.

Ἄρχισε νὰ ἀπαριθμῇ τὴν ζωὴ μου ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκα μέχρι ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ μὲ κάθε λεπτομέρεια κι' ἐγὼ ἀπλῶς ἔλεγα: "Ναί". – Ὅλα τὰ ἔχεις ἀπολαύσει, μοῦ λέει στὸ τέλος, τίποτα δὲν σοῦ μένει πιά, παρὰ ναρθῆς μαζί μου... Τοῦ ἀπαντῶ: "Πῶς;"

– Θὰ πάρης τὸ αὐτοκίνητο, μοῦ λέει, καὶ θ' ἀκολουθήσης τὸν τάδε δρόμο. Θὰ τρέξης μὲ τόσα μίλια (δὲν θυμᾶμαι τὸν ἀριθμὸ) κι' ἐκεῖ θὰ σὲ περιμένω ἐγώ... Ὁ δρόμος αὐτὸς ἦταν εὐθὺς γιὰ πολλὰ μίλια καὶ σὲ κάποιο σημεῖο εἶχε μιὰ ἐλαφρὰ στροφή, ὥστε ὅσοι ἔτρεχαν μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα ἔβγαιναν ἐκτὸς δρόμου καὶ προσέκρουαν σ' ἕνα μανδρότοιχο ποὺ δὲν

γλύτωναν. Είχα άκούσει για πολλά άτυχήματα στο σημείο εκείνο κατά τὸ παρεθλόν. Έκανα ὅπως ακριβῶς μου εἶπε καὶ κατέληξα κι' ἐγὼ στὸν μανδρότοιχο. Τὸ αὐτοκίνητο ἔγινε σχεδὸν άγνώριστο κι' ἐμένα μ' ἔβγαλαν μὲ μικροτραύματα. Άφου μου προσέφεραν τὶς πρῶτες βοήθειες, ἐπῆγα στὸ σπίτι μου.

Ἐπέρασαν δέκα ἡμέρες περίπου ἀπὸ τὸ άτύχημά μου καὶ ἐμφανίζεται στὸ σπίτι μου, στὴν κουζίνα αὐτὴ τὴ φορά, ὁ ἴδιος παράξενος ἐπισκέπτης. Μιὰ γκριμάτσα δυσφορίας στὸ ἄγριο καὶ ἐπιβλητικὸ πρόσωπό του· ἓνα κούνημα τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ πίσω· καὶ ἡ ἴδια χαρακτηριστικὴ φωνή του μου λέγει: - Τίποτα δὲν κατάφερες.

Καθόμουν καὶ τὸν κοίταζα σὰν ἀπολιθωμένος καὶ μόλις πὸν κατάφερα νὰ τὸν ρωτήσω:

- Τί νὰ κάνω;

- Τώρα θὰ πάρης τρεῖς φορές δόσι ἀπ' αὐτὸ πὸν παίρνεις καὶ θαρθῆς σίγουρα μαζί μου.

Ἐξαφανίστηκε αὐτὸς καὶ δὲν ἀναρωτήθηκα, οὔτε πῶς μπῆκε στὸ σπίτι οὔτε ποιός ἦταν.

Ἐβαλα σὲ ἐφαρμογὴ ἀμέσως τὸ σχέδιο.

Ἐτοίμασα τὸ ὑλικὸ στὴν σύριγγα κι' ἔφαξα νὰ βρῶ μέρος στὸ κατάσπαρτο ἀπὸ τὰ τρυπήματα σῶμα μου. Ἡ δόσις ἦταν μεγάλη κι' ἔπessa ἀμέσως ἀναίσθητος. Καθὼς βρισκόμουν σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, βλέπω ἓναν ψηλὸ μὲ ρᾶσα μὲ μαῦρο σκουφι πὸν στὸ μέτωπό του ἦταν χαραγμένος Σταυρός. - Μὴ φοβᾶσαι, μου εἶπε, θὰ γίνης καλά καὶ ὅταν ἐπιστρέψης στὴν Ἑλλάδα, ναρθῆς στὸ σπίτι μου· εἶμαι ὁ Ἐφραίμ...

Σπκώθηκα σὰν νὰ μὴν εἶχα πάρη ἐντελῶς ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο δηλητήριο. Ἐνοιωσα τὴν ἐπιθυμία νὰ φύγω για τὴν Ἑλλάδα καὶ μόλις τὸ εἶπα στὴ μητέρα μου ἀπόρησε καὶ τὸ θεώρησε θαῦμα, διότι πολλές φορές προσπάθησαν νὰ μὲ διώξουν ἀπ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον καὶ δὲν τὰ κατάφεραν.

Ἐξιστόρησα στὴν μητέρα μου τὰ ὅσα μου εἶχαν συμβῆ καὶ θέλησε νὰ μὲ συνοδεύσει στὸ ταξίδι μου. Ὅταν

ἤρθαμε στὴν παλιά μου γειτονιά, πήγαμε στὸν Ἱερέα τῆς Ἐνορίας ἐκεῖ καὶ ἀπ' αὐτὸν ἔμαθα, ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ παράξενος ἐπισκέπτης καὶ τί ζητοῦσε ἀπὸ μένα. Ἦταν ὁ διάβολος καὶ ζητοῦσε τὴν ἀθάνατη ψυχὴ μου. Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ μέσα ἀπὸ τὰ τρισβαθὰ τῆς ψυχῆς μου. Ἀφοῦ ἐξωμολογήθηκα καὶ νήστεψα, ὁ Ἱερέας μὲ κοινώνησε σὲ δεκαπέντε μέρες. Ὅταν εἶδα τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ, θυμήθηκα ὅτι αὐτὸς ἦταν ποὺ μὲ γλύτωσε ἀπὸ τὸ φοβερό μου πάθος.

Ἐπῆγα στὴν Ν. Μάκρη κι' ἔκανα Λειτουργία κι' εὐχαρίστησα τὸν Ἅγιο. Τώρα πηγαίνω σ' αὐτὸ τὸ Ἰδρυμα, γιὰ νὰ ξεφύγω λίγο ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ νὰ σιγουρευτῶ, ὅτι δὲν τὸ ἀποζητῶ».

* * *

Φθάνοντας στὴν Σταθμό, ἀφοῦ τοῦ εἶπα ὅ,τι μὲ φώτισε ὁ Θεὸς ἐκείνη τὴν στιγμή, τὸν παρεκάλεσα, τελειώνοντας τὴν θεραπεία του, νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ Μοναστηράκι μας τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, δίδοντάς του τὴν διεύθυνσι καὶ τὸ τηλέφωνο, διότι ἔχει νὰ ὠφεληθῆ πολλά.

Κ.Σ., Ἀθήνα

Ἐγράφη 20/12/88 ἐκ. ἡμ.

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 232/Σεπτ.-Ὀκτ. 1989, σελ. 110-111.